

Arrest

nr. 156 916 van 24 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juni 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 12 oktober 2011, onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.10.2011 werd ingediend door : (...)”

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 12.03.2007 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, werkbereid is, hier sociale banden heeft en ter staving diverse steunbrieven voorlegt, Nederlands geleerd heeft en dit staakt met deelcertificaten 10.12.2007 en 24.01.2011 en steunbrieven van zijn leerkrachten, de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, een opleiding rekenen gevolgd heeft en een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 14.03.2007, die afgesloten werd op 22.02.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procédure - namelijk iets meer dan elf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat de situatie in Afghanistan onveilig is en dat hij vreest voor een aantasting van zijn leven en fysieke integriteit ten gevolge van willekeurig geweld bij een terugkeer. Hij legt echter geen enkele persoonlijk bewijs voor ter staving van deze elementen. De loutere vermelding dat de situatie onveilig is in het land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene toont op geen enkele wijze concreet aan dat hij gevaar zou lopen.

Verzoeker haalt aan dat hij zich onmogelijk gedurende enige tijd in Afghanistan kan vestigen omdat hij niet over de nodige financiële middelen beschikt. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, waarbij hij voor enige tijd terecht kan in afwachting van een beslissing inzake zijn regularisatieaanvraag. Bovendien zou betrokkene eventueel beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo de nodige steun te verkrijgen. Bijgevolg kan het argument dat verzoeker niet over de nodige financiële middelen voor een terugreis beschikt niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 van het EVRM omwille van het feit dat hij hier sociale banden heeft en zijn toekomstperspectieven hier zouden liggen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is, aangezien betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkene beweert dat een terugkeer onwenselijk is en een trauma zou betekenen. Hij toont echter op geen enkele wijze concreet aan waarom hij de aanvraag niet via de reguliere weg kan indienen. De loutere vage bewering dat hij een trauma zou oplopen bij een terugkeer, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “artikel 9bis Vreemdelingenwet io. artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991”:

“1. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het verzoek om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk is omdat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken die het verzoeker onmogelijk maken het verzoek in te dienen via de gewone procedure. Terwijl de aangehaalde elementen overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken en de motivering van verwerende partij terzake niet afdoende is aangezien zij een aantal van de essentiële argumenten van verzoeker niet in overweging neemt, laat staan deze weerlegt. Dat artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt medegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VAN DE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 748).

2. Dat artikel 3 van de wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het vermelden van de juridische overwegingen houdt in dat in concreto op een ondubbelzinnig wijze moet worden verwezen naar de toegepaste norm of het beginsel van behoorlijk bestuur (R.v.St., BVBA SPIELOTHEK, nr. 78960 van 2 februari 1999). De feitelijke gegevens zijn de gegevens die voor de toepassing van de norm zorgen. (R.v.St. VANDENDOREN, nr. 87008 van 3 mei 2000). Dat de term afdoende de rechtspraak van de Raad van State bevestigt welke van oudsher van een deugdelijke motivering vereist dat zij meer is dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDELANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 750). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing (R.v.St., GHYSELS, nr. 43 259 van 9 juni 1993; VAN DEN VLOET, nr. 72834 van 30 maart 1998). Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St. COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; JAQUES, nr. 51576 van 8 februari 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998.) . Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

3. Dat in casu de motivering van de weigeringsbeslissing van verzoeker allesbehalve pertinent en volledig is. Dat verzoeker in zijn aanvraag immers vijf onderscheiden argumenten heeft ontwikkeld ter staving van het voorhanden zijn de buitengewone omstandigheden, welke samengevat kunnen worden als volgt: risico op schending van art. 3 EVRM lang verblijf van verzoeker in België vergesloerd stadium van integratie actuele toestand in Afghanistan naleving van het gelijkheidsbeginsel. Dat verwerende partij louter bijzonder oppervlakkig is ingegaan op de argumenten van verzoeker nopens zijn lang verblijf en integratie welke verwerende partij geheel! ten onrechte weigert te aanvaarden als buitengewone omstandigheden. Dat verwerende partij tevens de onveilige situatie in Afghanistan en het reële gevaar voor een aantasting van het leven en de fysieke integriteit van verzoeker ten gevolge van willekeurig geweld niet in overweging heeft genomen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

3.1. Motivering verwerende partij is niet volledig

Verwerende partij heeft bij haar beslissing tal van relevante argumenten m.b.t. de buitengewone omstandigheden niet eens in beschouwing genomen zodat zij manifest is tekortgeschoten in haar motiveringsplicht.

3.1.1. Risico schending art. 3 EVRM

1. Een eerste argument dat verwerende partij onbeantwoord laat, is het eerste argument van verzoeker, ni. dat verzoeker de aanvraag niet kan richten vanuit het land van herkomst omdat zijn leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 EVRM gelet op de mensonwaardige behandeling of foltering waarmee verzoeker dreigt geconfronteerd te worden bij terugkeer. Verzoeker heeft in zijn verzoek er tevens op gewezen dat de verplichting terug te keren naar zijn land van herkomst ook een schending zou betekenen van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing aangenomen te New-York op 10 december 1984. Noch een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, noch een mogelijke schending van artikel 2 van voormelde Wet werden door verwerende partij onderzocht, terwijl verwerende partij minstens deze argumenten op haar gegrondheid diende te onderzoeken. Verwerende partij merkt louter op dat het aan verzoeker is de onveilige situatie in het land van herkomst te bewijzen. Desondanks kan het onmogelijk worden betwist dat de feitelijke situatie in het land van herkomst van verzoeker, zijnde Afghanistan, bijzonder onveilig is. Ondanks uiteraard de veiligheidssituatie in Afghanistan verschilt van regio tot regio, is het risico op het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in bepaalde streken, o.m. de

geboortestreek van verzoeker, aanzienlijk. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Fariab, gelegen in het noorden van Afghanistan. Hieromtrent verwijst verzoeker o.m. naar op het rapport "Afghanistan: Bi-Weekly Data Report; 1-15 November 2011" opgesteld door het European Country of Origin Information Network, integraal te raadplegen op http://www.ecoi.net/file_upload/1788_1327579445_the-20anso-20report-20-1-15-20november-202011.pdf: "While more assessment is necessary, it appears clear that the security situation in Faryab is declining and the careful monitoring of present trends by NGOs operating there is crucial." (blz. 6) Dit wordt tevens bevestigd door het rapport "Afghanistan: Security Report November 2010 - June 2011" afkomstig van het Norwegian Country of Origin Information Centre, integraal te raadplegen op http://www.ecoi.net/file_upload/1788_1322484552_1841-1.pdf en "Faryab borders on Jawzjan and Sari Pul in the east, and the population consists primarily of Uzbeks and Pashtuns, followed by Tajiks and Turkmen. The security situation in Faryab continues to deteriorate. The number of attacks carried out by insurgent groups increased ... insecure province. Over time, Faryab has become an important province for the movement of insurgent groups between the western and northern areas of Afghanistan. The insurgent groups have thereby gained a foothold in several of the districts of the province. The entire province witnessed a détérioration of the security situation, but the groups of insurgents maintain a strong presence." Een geheim rapport van de Verenigde Naties verklaarde zelfs dat de veiligheidssituatie in het noorden en oosten van Afghanistan, inclusief de provincie Fariab. Zie hieromtrent NELSON, S., "Revealed: The classified maps that show Afghanistan is becoming more dangerous... with number of high risk areas spreading", The Daily Mail, 28 december 2010, integraal te raadplegen op <http://www.dailymail.co.uk/news/article-1341986/Classified-maps-security-Afghanistan-worsening-despite-Obamas-assurances-war-track.html>: "Secret United Nations maps reveal security is deteriorating in parts of Afghanistan despite White House assurances its war strategy is working. The maps reveal fighting had worsened in 16 districts in the north and east of the country by October, compared with March. The regions, which were once considered secure, have since been upgraded to 'high risk' status. The districts concerned are in the provinces of Badghis, Sari Pul, Baidar, Parwan, Baghlan, Samangan, Faryab, Laghman and Takhar." (eigen onderlijning) Dat de veiligheidssituatie in de provincie Fariab een aanzienlijk risico op het slachtoffer te worden van willekeurig geweld inhoudt kan dan ook bezwaarlijk worden betwist. Desondanks heeft verwerende partij op geen enkele wijze geargumenteed waarom het terugkeren van verzoeker naar zijn geboortestreek, een bijzonder onveilige en gewelddadige regio in Afghanistan, geen risico voor verzoeker zou inhouden. De motivatie van verwerende partij beperkt zich tot te stellen dat het aan verzoeker is het reële gevaar voor een aantasting van zijn leven en fysieke integriteit te bewijzen. Verwerende partij heeft dan ook ernstig verzuimd aan haar plicht de argumentatie van verzoeker op haar gegrondheid diende te onderzoeken, zodat een manifeste schending van de motiveringsverplichting voorligt. Indien verwerende partij zich op het standpunt zou stellen dat zij in haar beslissing verwezen heeft naar de negatieve asielbeslissing dd. 22.02.2008, dan merkt verzoeker op dat met zulke loutere verwijzing uiteraard niet kan worden volstaan. De relevante rechtspraak van de Raad van State is geheel terecht in tegengestelde zin gevestigd: DVZ moet opnieuw de situatie onderzoeken. Een omstandigheid die werd ingeroepen tot staving van een asielaanvraag en die in het kader van die asielaanvraag werd verworpen, kan op grond van artikel 3 immers opnieuw worden ingeroepen tot staving van een aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet; artikel 3 biedt immers een ruimere bescherming dan de Conventie van Genève. (R.v.St. 26 juni 2002, nr. 108480); DVZ zal de omstandigheid opnieuw moeten onderzoeken in het licht van de nieuwe aanvraag en kan de aanvraag niet zonder meer onontvankelijk verklaren onder verwijzing naar een negatieve beslissing van de asielinstanties. (R.v.St. 28 juni 2002, nr. 108.561 en R.v.St. 18 februari 1998, nr. 71.921) Gelet op het voorgaande staat het vast dat verwerende partij tekortgeschoten is in haar motiveringsverplichting, c.q. dat de beslissing van verwerende partij nietig verklaard moet worden.

3.1.2. Gelijkeheidsbeginsel

Verzoeker dient er tevens op te wijzen dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. In talrijke gelijkaardige dossiers, specifiek voor Afghanen afkomstig uit dezelfde regio als verzoeker, werden reeds regularisatiebeslissingen genomen zodat ook verzoeker in aanmerking dient te komen voor regularisatie aangezien het gelijkheidsbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur vormt.

3.1.3. Motivering niet draagkrachtig

Niet alleen is de motivering van verwerende partij onvolledig, haar motivering is eveneens allesbehalve draagkrachtig. Verwerende partij dient na te gaan of het voor verzoeker niet bijzonder moeilijk is om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Verwerende partij meent ermee te kunnen volstaan enkele van de talrijke argumenten van verzoeker uit de argumentatie van verzoeker te lichten om te besluiten tot de afwezigheid van buitengewone omstandigheden. Uiteraard vergt een pertinente en draagkrachtige motivering meer dan de selectieve argumentatie van verwerende partij; verwerende partij dient de situatie zoals uitgebreid uiteengezet door verzoeker in haar globaliteit te

beschouwen om tot een pertinente en draagkrachtige motivering te kunnen komen. Verwerende partij is derhalve manifest tekortgeschoten in haar materiële motiveringsverplichting."

2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijk van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in de kritiek dat *"de verwerende partij bijzonder oppervlakkig is ingegaan op de argumenten van verzoeker nopens zijn lang verblijf en integratie welke verwerende partij geheel ten onrechte weigert te aanvaarden als buitengewone omstandigheid"*.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie door de gemachtigde in de bestreden beslissing geheel terecht het volgende gesteld:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 12.03.2007 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, werkbereid is, hier sociale banden heeft en ter staving diverse steunbrieven voorlegt, Nederlands geleerd heeft en dit staat met deelcertificaten 10.12.2007 en 24.01.2011 en steunbrieven van zijn leerkrachten, de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, een opleiding rekenen gevolgd heeft en een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. .)

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 14.03.2007, die afgesloten werd op 22.02.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan elf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. (...)"

Verzoeker wist dat zijn verblijf precair was. Dit wordt niet betwist door verzoeker. De gemachtigde concludeerde niet op kennelijk onredelijke wijze dat elementen met betrekking tot de integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken. De buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is.

Verzoeker betoogt dat tal van relevante argumenten niet eens in beschouwing werden genomen. Verzoeker meent vooreerst dat het argument dat zijn leven gevaar loopt in zijn thuisland, een schending van artikel 3 van het EVRM, niet in overweging werd genomen.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM: op 20 januari 2014 heeft verzoeker zich voor de derde keer vluchteling verklaard. Op 4 juni 2014 heeft verzoeker een beroep ingediend

tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2014. De Raad weigert, na een rigoureuus onderzoek, met arrest nr. 129 679 van 18 september 2014 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het volstaat te verwijzen naar voornoemd arrest, dat recenter is dan de aanvraag, om te besluiten dat verzoeker geen risico op schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Bovendien heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing wel geantwoord op de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, ofschoon dit niet eens noodzakelijk was, nu verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd in het kader van de gegrondheid van zijn aanvraag, en niet als buitengewone omstandigheid.

Verder kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar rapporten, waarop hij zich niet heeft beroepen in zijn aanvraag. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn bewering dat hij de schending van artikel 1 van het Verdrag tegen Foltering heeft ingeroepen. Dit betoog mist feitelijke grondslag. Terwijl de Raad evenmin in voormeld citaat uit het verzoekschrift een verwijzing naar '*artikel 2 van voormelde Wet*', wat hier ook mee bedoeld moge worden, terugvindt.

Verzoeker maakt met de loutere bewering "*In talrijke gelijkaardige dossiers, specifiek voor Afghanen afkomstig uit dezelfde regio als verzoeker, werden reeds regularisatiebeslissingen genomen*" geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Tot slot kan verzoeker niet dienstig aanvoeren dat "*de gemachtigde heeft verzuimd de argumentatie van verzoeker op haar gegrondheid te onderzoeken*". Verzoeker verliest uit het oog dat zijn aanvraag werd afgewezen als onontvankelijk, nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die verantwoorden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Aangezien de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, moet de aanvraag uiteraard niet op haar gegrondheid worden onderzocht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC